

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

**РОЛЬ ТА МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ
ОРГАНІВ У РОЗБУДОВІ
ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПРАВОВОЇ
ДЕРЖАВИ**

**XVII Міжнародна науково-практична
інтернет-конференція,
присвячена Дню юриста**

07 жовтня 2025 року

ТОМ 3

**Одеса
ОДУВС
2025**

УДК 351.74
Р68

*Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення статей, які суттєво
перевищували пропоновані обсяги*

Р68   **Роль** та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави: матеріали XVII міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., присв. Дню юриста, м. Одеса, 07 жовтня 2025 р., Т. 3. — Одеса: ОДУВС, 2025. — 308 с.

УДК 351.74

© ОДУВС, 2025

*Доброго дня, шановні учасники конференції!
Радий вітати Вас в Одеському державному університеті
внутрішніх справ на XVII Міжнародній науково-практичній
інтернет-конференції
«Роль та місце правоохоронних органів у розбудові
Демократичної правової держави»!*

Російська агресія проти України, що розпочалася з тимчасової окупації частини її території у 2014 році та набула повномасштабного характеру у лютому 2022 року, постала, з одного боку, серйозною загрозою українській державності та стримуючим чинником у подальшому розвитку України як європейської держави. З іншого боку, ці події актуалізували проблему забезпечення та реалізації прав людини в умовах правового режиму воєнного стану.

З огляду на триваючий воєнний стан на території України, виникає необхідність комплексного аналізу ролі та місця правоохоронних органів у сучасних умовах. Це потребує окреслення кола актуальних проблем правового регулювання суспільних відносин, організації та забезпечення правопорядку, а також визначення основних пріоритетів і перспектив їхньої діяльності в наступних напрямках, дослідження:

- соціально-правових та економічних проблем розвитку держави: пріоритетів та перспектив;
- актуальних проблем адміністративного права та адміністративного процесу, адміністративної діяльності Національної поліції України;
- актуальних проблем протидії корупції в Україні;
- актуальних питань протидії наркозлочинності в Україні;
- актуальних проблем кримінального провадження та оперативно-розшукової діяльності;
- актуальних проблем кримінального права, кримінально-виконавчого права та кримінології;
- актуальних проблем криміналістики та юридичної психології;
- національно-патріотичного виховання молоді, враховуючи виклики сьогодення;
- актуальних питань службово-бойової підготовки поліцейських та військовослужбовців до виконання завдань в умовах воєнного стану;
- захисту приватних прав та інтересів у сучасних умовах.

Переконаний, що Ваші наукові здобутки, представлені в ході роботи конференції, сприятимуть не лише фаховому обговоренню актуальних проблем сучасної юридичної науки, але й матимуть практичне значення для розвитку національного законодавства та удосконалення правоохоронної діяльності.

Сподіваюся, що запропоновані наукові ідеї та практичні рекомендації стануть важливим підґрунтям для збагачення всіх галузей права новими концептуальними підходами, вироблення єдиної правозастосовної практики та формування засадничих принципів правової держави.

Бажаю всім учасникам конференції плідної праці, цікавих наукових дискусій та вагомих результатів, які сприятимуть подальшій розбудові України як демократичної та правової держави. Слава Україні!

В'ячеслав Віталійович ДАВИДЕНКО,
ректор Одеського державного університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент, полковник поліції

6. Апаров А.М., Котул В.О. До питання становлення господарського права в радянській період. *Правова держава*. 2018. Вип. 29. С. 80-84.

7. Бевз С.І. Співвідношення понять «організаційно-господарські відносини» та «державне регулювання господарської діяльності». *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. 2015. Вип. 3/4(27/28). С. 133-137.

8. Петров С.В. Деякі нариси до дискусії про правову природу господарського права. *Форум права*. 2012. № 2. С. 563-568.

9. Чернега В. Господарсько-правові дослідження у посткодифікаційний період в Україні: стан та перспективи. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 9. С. 55-63.

ВІРТУАЛЬНЕ МАЙНО ЯК НОВИЙ ОБ'ЄКТ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

*Валерія Русланівна Сахошкіна,
студентка 3 курсу*

*Одеського державного університету внутрішніх справ
інституту права та безпеки,*

*Науковий керівник: Анна Олександрівна Ільїна,
старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін*

Сучасні цифрові технології, зокрема розвиток інтернету, віртуальних платформ та блокчейн-систем, спричинили появу нових форм власності, зокрема віртуальної. Це явище викликало потребу переосмислення традиційного підходу до правової природи об'єктів права власності. Одним з таких викликів стало визнання цифрових активів як повноцінного статку. Відповідно до сучасної практики, об'єкти віртуального середовища (наприклад, NFT, криптовалюта, ігрові предмети) здобувають не тільки економічної, але й юридичної цінності [1, с. 112].

Загалом, віртуальне майно – це цифрові об'єкти, що існують у віртуальному (цифровому) середовищі, мають економічну цінність, можуть бути ідентифікованими та передаваними іншим особам. До них належать: внутрішньоігрові речі, цифрові валюти, доменні імена, NFT, цифрові колекції тощо.

Основною рисою такого майна є його нематеріальна форма та функціонування винятково в цифровому просторі. Проте, незважаючи на відсутність фізичного носія, воно має цінність, може відчужуватися, набуватися, ліквідуватися, і тому виконує економічну функцію [1, с. 112].

В сучасному українському законодавстві наразі не існує чіткого визначення «віртуального майна». Проте, згідно зі ст. 190 ЦК України: «Майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність ре-

чей, а також майнові права та обов'язки» [2, с. 59]. Віртуальне майно підпадає під цю категорію, адже має економічну цінність та є об'єктом цивільного обігу.

Віртуальне майно розглядається як «цифрова річ», адже за ст. 179-1 «Цифровою річчю є благо, що створюється та існує виключно у цифровому середовищі та має майнову цінність» [2, с. 59].

Хоча й віртуальне майно існує у цифровому форматі, на практиці воно може набувати фізичного втілення. Наприклад, користувач може обміняти криптовалюту на традиційну валюту (фіатні гроші) через криптовалютні біржі. Такий обмін надає цифровим активам реальної купівельної спроможності, перетворюючи їх у звичний фінансовий ресурс.

У 2021 році в Україні почав діяти Закон України «Про віртуальні активи», що переважно регулює обіг криптовалют і не охоплює повне значення віртуального майна. Через прогалини у законодавстві Україна поступається більш розвиненим державам.

У ряді держав вже існує правове визнання віртуального майна як права власності. Наприклад, у США у 2007 році користувач Second Life, Марк Брегг, подав позов проти Linden Lab після того, як його обліковий запис було деактивовано, а віртуальні активи — конфісковано. Суд визнав, що умови користувацької угоди були несправедливими, і дозволив розгляд справи в суді, що стало важливим прецедентом щодо прав на віртуальне майно [3].

Основними рисами об'єкта права власності є: можливість індивідуалізації, економічна цінність, правова захищеність, здатність до відчуження. Віртуальне майно відповідає цим рисам:

- Індивідуалізація: кожен віртуальний об'єкт має унікальні характеристики (ID, метадані);
- Цінність: учасники ринку готові здійснювати операції купівлі-продажу;
- Захист: власники вимагають від держави охорони своїх цифрових прав;
- Обіг: об'єкти передаються, продаються, орендуються.

Поруч із уніфікацією в законодавстві поняття «віртуального майна» можна зазначити про роль в цьому фінансових бірж, такі як Binance, Kraken, Coinbase, що відіграють роль посередників у процесі обігу віртуального майна. Вони дозволяють користувачам купувати, продавати, обмінювати та зберігати цифрові активи, а також фіксувати їх вартість у фіатних грошах. Такі операції регулюються міжнародними стандартами, зокрема положеннями FATF (Financial Action Task Force). [4, с. 18].

Для зберігання криптовалют та інших цифрових активів користувачі часто застосовують так звані «холодні гаманці» – фізичні пристрої (звичай у формі USB-накопичувача), які зберігають приватні ключі автономно, без підключення до мережі Інтернет. Це дозволяє значно знизити ризики кіберзлочинності та несанкціонованого доступу до активів. [5, с. 7].

Віртуальне майно, не дивлячись на свою нематеріальність, має усі ознаки об'єкта права власності. У зв'язку з цим виникає об'єктивна потре-

ба в його нормативному закріпленні, деталізації правового режиму та розробці механізмів захисту цифрових прав суб'єктів. Зважаючи на глобальну діджиталізацію, правове регулювання віртуального майна є викликом не тільки для національної правової системи, а й для міжнародної спільноти.

Література:

1. Швець Н. В. Цифрове майно в системі об'єктів цивільного права. *Підприємництво, господарство і право*. 2021. № 8. С. 112–115.
2. Цивільний кодекс України: станом на 1 січня 2024 р. Київ: Алерта, 2024. 416 с.
3. Bragg v. Linden Research, Inc., 487 F.Supp.2d 593 (E.D. Pa. 2007).
4. FATF Report. Virtual Assets and AML Regulation. – Paris: FATF, 2021. – 42 p.
5. What is a Cold Wallet? Top Cold Wallets in 2025 | Ledger. *Ledger*. URL: <https://www.ledger.com/academy/what-is-a-cold-wallet>. (date of access: 10.09.2025).

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ВИЗНАННЯ ОСОБИ БЕЗВІСНО ВІДСУТНЬОЮ У ПЕРІОД ВІЙНИ: ДОСВІД ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

*Інга Анатоліївна Середницька, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Одеського державного університету внутрішніх справ
Олена Володимирівна Церковна, к.ю.н., доцент,
професор кафедри цивільно-правових дисциплін
Одеського державного університету внутрішніх справ*

У період повномасштабної збройної агресії проти України кількість осіб, які зникають безвісти, зростає щоденно. Це стосується як цивільного населення, так і військовослужбовців. Для їхніх родин втрата зв'язку з близькими породжує не лише емоційну, а й правову невизначеність, що унеможливорює реалізацію спадкових, сімейних, соціальних та інших прав. Саме тому інститут визнання особи безвісно відсутньою, як цивільно-правовий інструмент подолання невизначеності, набуває особливої значущості в умовах воєнного стану [1].

Як слушно зазначає А. Ю. Філіппова, відсутність нормативного розмежування між категоріями "особи, зниклої безвісти за особливих обставин" та "безвісно відсутньої" створює правову колізію, яка ускладнює визначення обсягу правосуб'єктності родичів таких осіб і унеможливорює уніфікований підхід у судовій практиці [2].